

متن پرسش

سلام استاد: خدا خیرتون بده به خاطر پاسخگویی سریع‌تون به سوالات ما. من بعضی مواقع در نماز در سوره حمد وقتی می‌رسم به صراط الذین انعمت علیهم یاد اهل بیت می‌وفتم و توی ذهنم خطور میکنه که چقد اینا خوب بودن، چقد زندگی پاکی داشتن، چقد خوب میشه منم شبیه اونا بشم و یاد غربت‌شون می‌وفتم و اون بلاها که سرشون اومد و گریه می‌کنم. همه ی این فکرها خیلی کوتاه توی ذهنم اتفاق می‌یوفته و گریه می‌کنم ولی وقتی بعد از اون گریه میرم رکوع و سجده خیلی متفاوت میشم توجهم به رکوع و سجده و خدا اونقدر زیاد میشه و گریه می‌کنم که میتروم شکل نمازم عوض شه و زیاد طولشون نمیدم و اینکه همین حس زمان سلام دادن در آخر نماز اونقدر جالبه که مته بچه که از آغوش مادر بگیرنش حس، حسرتِ اتمام نماز دارم و باز از این *حسرتِ اتمام* بیشتر گریه می‌کنم، حتی تا بعد از نماز _ زمان تسبیحات حضرت زهرا هم _ ادامه داره بعد از اون میگم ای کاش نمازم همش رکوع بود همش سجده بود اون حالی که اون زمان حین نماز داشتم و حسرت می‌خورم که تموم شد و آرزو می‌کنم دوباره اون حس و حال توی نمازم پیدا کنم. تقریباً ماهی یکبار این حس و حال دارم آیا این گریه در نماز مشکل داره؟ بابت پاسخگویتون ممنون خدا بهتون خیر بده و عاقبت هممون ختم بخیر کنه □

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این از الطاف الهی است که افقی از ملکوت و فوق ملکوت مقابل انسان گشوده می‌شود و در راستای طلب حضور در آن عوالم، به لطف الهی اشک جاری می‌گردد. پس باید بدانیم «هر عنایت که داری ای درویش / هدیه حق شمر، نه کرده خویش». موفق باشید